

Definitívne odchádza. Možno je to tak lepšie. Ten stav bezmocnosti už trvá príliš dlho. Spomínam na to, ako pred tromi rokmi kráčal ulicami Trnavy s obrazom Panny Márie Trnavskej na čele mnohotisícového zástupu spolu s kardinálom Tomkom a nunciom Giordanom, nasledovaný všetkými slovenskými biskupmi. Spolu s ním sa podpisovali na telegram Sv. Otcovi. Na oslavách 300. výročia zázračnej záchrany Trnavy síce nebolo toľko ľudí, ako na nedávnom Pochode za život v Košiciach, ale aj tak sa v duchu pýtam, ako by sa zachovali naši biskupi, keby sa vatikánska vizitácia náhle objavila u košického arcibiskupa.

Spomínam na fatimské soboty v jubilejnom roku s putovným obrazom Trnavskej Panny Márie, ktorý putoval po všetkých farnostiach - aj po tých maďarských, z ktorých priebežne pútnici prichádzali na jeho pozvanie do Trnavy. Po prvýkrát som zažila slovensko-maďarský ruženec, ktorí síce nevyhovoval všetkým, ale arcibiskup polemiky nepripustil. „Nemusíme rozumieť, ale musíme sa vedieť spolu modliť“. Spomínam na hodiny s arcibiskupom, ktoré sa po prvých stretnutiach v maličkom kostole Sv. Anny museli z kapacitných dôvodov presťahovať do katedrály. Spomínam na Katarínku – mladých, ktorí roky pracujú na záchrane zrúcaniny starobylého kostola sv. Kataríny sa s úsmevom pýtal, či toto je to, čo chcú – že on sa snaží zrekonštruovať nádhernú trnavskú katedrálu a oni chcú mať omšu v ruinách. Ale pripustil, že klenbe Katarínky – otvorenému nebu – sa ani tá katedrálna nevyrovná.

Som rada, že mám na čo spomínať, aj keď mi pritom občas tečú slzy .

Spomínam aj na jeden rozhovor s istým rehoľníkom, ktorý síce trvale žije v zahraničí, ale pravidelne sa vracia do svojho rodiska – na jeho pohoršenie nad petíciami a protestmi trnavských veriacich. Na poučanie o tom, ako sa Bezák nikdy nemal stať arcibiskupom, lebo je rehoľník (bolo to ešte predtým, ako sa stal jezuita pápežom!), ako nerešpektuje autoritu cirkvi, lebo pri odovzdávaní čestného občianstva mesta Trnava sa verejne priznal, že jazdenie na bicykli mu metropolita Zvolenský vytýkal, že ponížil arcibiskupa Sokola, keď si ho nezvolil za spolusväteľa, že keď sme neboli spokojní s financovaním diecézy za Sokola, mali sme ísť do ulíc predtým... a či si myslím, že v trnavskej diecéze nebolo dosť schopných kňazov, ktorí mohli byť biskupmi. Stál si za všetkým, čo na Bezáka napísal – a mne je z toho dodnes smutno.

Raz na Vianoce vraj otec arcibiskup hral na polnočnej omši na fujare – s humorom jemu vlastným údajne prítomným sľúbil, že keď príde do neba, takto zahrá, aby sme ho tam všetci našli. Nepočula som ho vtedy hrať, tak dúfam, že to dodrží ☺.

V nedeľu 6. 10. 2013 som stála spolu s tými, čo ho mali radi, pri katedrále Sv. Martina v Bratislave. V rukách som mala fotku, na ktorej je otec arcibiskup s mojimi deťmi (a mnohými inými) pod krížom na vrchole Záruby. Istý pán sa na nás rozkričal, že sme rozvracači Cirkvi. Nevadí mi to. Som šťastná, že som tam bola a že som mohla objasť mamu arcibiskupa Róberta Bezáka.